

dan vi vil ændre det nuværende system, der hovedsagelig er baseret på fossile brændsler, til et system, der hovedsagelig er baseret på vedvarende energi, ren energi-teknologier. Det handler om to ting. Det handler om: Hvilken rolle skal energibesparelser spille? Vi mener, den skal være stor. Og det handler om: Hvordan får vi de vedvarende energi-teknologier ind på markedet?

Ministeren sagde, at VE-teknologierne skal gøres konkurrencedygtige på markedet. Ja, det ville være fint, men hvordan skal det ske? Vi ved jo, at hvis man betalte sine miljø- og sundhedsomkostninger i dag for kul, ville vind være rablende konkurrencedygtig på markedet. Men sådan er det ikke; der betales ikke for omkostningerne.

Kl. 11.15

Hvad er strategien fra regeringens side, for at brugen af kul, olie og naturgas skal komme til at betale de fulde miljø- og sundhedsomkostninger? Først når det sker, kan vi tale om et marked, der er gennemsigtigt, og om et fair marked. Det vil vise, at VE på en lang række områder er konkurrencedygtig. Det vil også vise, at nogle VE-teknologier skal have et yderligere skub for at blive det, f.eks. den perspektivrige solenergi, geotermien, bølgeenergien, de andre perspektivrige teknologier. Der er vores svar, at de skal hjælpes ind på markedet.

Vi er glade for, at vi har fået afsat flere penge til udvikling og forskning. Fint! Men fra udvikling og forskning er der jo et stykke vej, indtil en teknologi er markedsmoden, og der skal den hjælpes. Den skal hjælpes med prisstøtte. Den skal også hjælpes med offentlig regulering og offentlige krav. Efter vores mening skal den også hjælpes via skatteinstrumentet, afgiftsinstrumentet. Det sidste gør jo regeringen helt bleg, når man snakker om det.

Så mit spørgsmål er: Hvad er regeringens strategi for, at vi kan få de perspektivrige, rene teknologier ind på markedet?

Formanden:

Så er det hr. Martin Lidegaard som ordfører.

Martin Lidegaard (RV):

I går kunne man i Jyllands-Posten læse, at oliepriserne på verdensmarkedet er de højeste siden 1990, og at indkøbene af langtidsreserven af olie indikerede, at disse oliepriser vil fortsætte med at stige så langt, som prognoserne går lige nu.

Det er for mig et eksempel på, at den energipolitik, som vi – både i Danmark og på europæisk plan – har ført i de sidste årtier, ikke er bæredygtig, hverken set fra et miljømæssigt synspunkt eller et økonomisk synspunkt. For når oliepriserne stiger, vil det selvfølgelig berøre de lande og regioner mest, som har baseret deres energiforsyning mest på olie.

Hvorfor oliepriserne stiger, kan man diskutere herfra og til dommedag. Vi er nogle, der føler os ret overbeviste om, at den globale olieproduktion vil toppe inden for en overskuelig fremtid, dvs. 20-25 år. Det er svært at bevise. Der er meget forskellige videnskabelige holdninger til det. En anden forklaring er selvfølgelig, at de regioner, hvor olien kommer fra, er stærkt påvirkede af turbulens og sikkerhedsmæssige problemer, som fordyrer omkostningerne. Der kunne nævnes mange andre grunde.

Pointen her er, at stort set alle er enige om, at det, vi ser med stigende oliepriser i øjeblikket, ikke er et forbigående fænomen, men at kurven vil gå op og ned, men over et længere perspektiv dog ufravigeligt opad. Det betyder for mig, at spørgsmålet om forsyningssikkerhed også i et dansk perspektiv bør være omdrejningspunktet for den energipolitiske debat i år og mange år fremover. Det går så hånd i hånd med hele diskussionen om miljø og vores Kyotoforpligtelser, men i virkeligheden er forsyningssikkerhedsproblematikken måske det, som vi har brugt mindst tid på at diskutere i det sidste halve år, hvor vi ellers har diskuteret rigtig mange ting.

Det skal ikke være nogen hemmelighed, at for Det Radikale Venstre er det store, langsigtede perspektiv, når vi snakker forsyning og brændsler, at vi på mellemlang sigt gør os mindre afhængige af kul til fordel for gas, og at vi på lang sigt i et 50-års-perspektiv skal have en langt større mangfoldighed af energikilder, også i forhold til transport, og at vi skal i gang med at udvikle dem så hurtigt som muligt.

Derfor er det for os meget uforståeligt, at regeringen har valgt at fremsætte en meget kortsigtet kvotetov; at man i stedet for at tage hånd om den enorme udfordring, som det er at skulle leve op til vores Kyotoforpligtelser, skyder den til hjørnespark, og altså i 2006 på 3 år skal finde i størrelsesordenen 20 mio. t. Det er ikke noget industrien er tjent med. Det er ikke noget forbrugerne bliver tjent med. Det er slet ikke noget vi som politikere kan være tjent med, altså ikke at have bedre tid til at lægge en langsigtet plan for det.